

OD NAŠEG SPECIJALNOG DOPISNIKA IZ TORONTA

INDIJANSKI KRUG UČENJA

Životni krug - krug postojanja i učenja!? Svaki korak, svaki dan i minut je podjednako važan, bio lep ili ružan jer je to ustvari naš život.

Piše: Slavica Popović

Ovaj Krug kaže da je svaki trenutak života podjednako važan, počev od trenutka rađanja pa do poslednjeg daha i svi smo podjednako bitni. Krug učenja u životu se može naći skoro u svim religijama i kod svih naroda predstavljeno u različitim formama.

Nekako s proleća... kada priroda počne da se budi i naši nemiri krenu da nas uzdrmajaju i često se u nama smenjuju lepi i ružni, laki i teški trenuci, i sve to nekako ide gore dole, mi se obično pitamo dali to tako treba, neki podvlače crte i sumiraju rezultate, a mnogi se samo trude da gledaju pravo i polako koračaju ne zastajkujući jer, valjda to tako treba u proleće ili u životu.

Nedavno sam prvi put imala direktni susret sa ženom koja je Indijanka. Iznenađenje moje je bilo veliko pre svega jer se izgled i stvarna slika te žene nisu poklopili sa mojom vizijom koju sam davno još u detinjstvu stvorila čitajući dečije romane Karla Maja. Kasnije sam tu sliku menjala i dopunjavala detaljima iz istorijskih knjiga i atlasa, često razmišljala o sudbini naroda nad kojim je počinjen najveći genocid u istoriji čovečanstva, o brutalnosti i nepravdi i uvek sam u svojim mislima videla tugu i setu na licima mojih imaginarnih Indijanaca. Sve što ja znam o njima je istina, i to je samo mali delić onoga što se dešavalo tom narodu. Ovih dana sam saznala još malko više detalja i to da po zvaničnoj statistici danas u Kanadi živi oko milion "Prvih Kanađana", tako oni sebe nazivaju, jer ne vole ime Indijanci. Čitajući razne tekstove o njima imala sam mnogo pitanja koja sam mislila da postavim, ali kada sam se našla u društvu indijanke Džamae, sva ta pitanja su bila nebitna jer me je ona naučila, možda bolje reći samo podsetila, na nešto mnogo važnije u životu.

Nasmejana i sasvim ista kao i drugi, sa očima tamnoplave boje pričala nam je o **životnom krugu. Krugu postojanja i učenja!**

Naravno i mi novi imigranti učenici škole Engleskog jezika sedeli smo u krugu (baš kao i uvek njeni pra preci) bilo nas je sa svih strana, sa moje leve strane prelepa mlada Indijka, naspram nas profesorka Kanađanka, Kinezi, Vijetnamci, Egipćani i

jedan Rus, čiji su preci iz Sibira, koji uvek čuti jer je tek stigao i novi jezik mu je sasvim nepoznat. Naša gošća nam je objasnila da su u krugu svi isti bez obzira na pol, godine, boju kože, religiju, zdravstveno stanje, lepotu, težinu... U krugu svakoga vidiš i možeš da gledaš u oči i niko nikome nije iza leđa, u tom krugu su i životinje, biljke, voda, vazduh, zemlja, isti je poredak u prirodi i kruženju materije.

Krug učenja u životu Obziva plemena je u stvari učenje koje se može naći skoro u svim religijama i kod svih naroda predstavljeno u različitim formama. Ovaj Krug kaže da je svaki trenutak života podjednako važan, počev od trenutka rađanja pa do poslednjeg daha, i svi smo podjednako bitni. Važno je smo shvatiti da sve što nam se dešava je životno učenje koje nas korak po korak vodi ka mudrosti i duševnom miru. A sve to mi prenosimo na svoje potomke jer i njih učimo da uče i prihvataju život. Sve to prenosimo i na našu okolinu na prirodu...

Ako Taj krug nacrtamo i podelimo ga na četiri strane sveta:

Sever označava mesto Mudrosti, to je ona pozicija u koju svi dolazimo kada se ponovo vratimo sami sebi i kada prođemo skoro ceo proces, mesto i period kada smo sposobni život da sagledavamo i shvatamo, kada možemo i po neki savet da damo i da spokojno uživamo u miru svoje duše čekajući kraj koji u stvari ne postoji jer krug nema ni početka ni kraja.

I tamo gde pomislimo da je kraj već se nalazi istok.

Istok koji označava rađanje, početak i novi period spoznavanja života i osnovnih načela, korak po korak kao što rastemo i učimo u detinjstvu, prvo najjednostavnije pojmove, reči, pokrete, pa sve dalje i više približavamo se Jugu.

Jugu, mestu i srednjem periodu života.

To je period kada postajemo jaki puni energije i želje za napretkom, period kada se životno opredeljujemo za profesije, partnere, decu. Period u kome se hvatamo u koštac sa izazovima, razočarenjima ali i u kome polako počinjemo naša iskustva da prenosimo na naše potomke. Učimo ih sve ono čemu su nas i naši roditelji naš život naučili. Tako koračamo ka Zapadu.

Zapad je onaj period kada polako ostajemo sami, deca nas napuštaju, karijera više nije tako važna i tada treba život ponovo uzeti u svoje ruke zagrliti ga i ponovo uživati u njemu. Odmoriti se, prestati sa brigama i opustiti se jer u prostoru i vremenu između Zapada i Severa treba sve što je u životu naučeno shvatiti i staviti na svoje mesto, a sve propušteno razumeti i prihvatiti, sa sobom se pomiriti i uživati.

U krugu Obziva naroda smeštene su i četiri životinje. Na severu se nalazi **Bufalo** koji je oduvek njihov narod održavao u životu jer su ga celokupno koris-

tili za sve, za ishranu, od kože pravili odeću, pokrivali šatore, od utrobe mešine za vodu, od kostiju oružje i ukrase. A uloviti ovu životinu nije bilo lako, za to je bila neophodna generacijska mudrost.

Na **Istoku** se nalazi **Orao**, koji može sve da vidi i široko da sagleda jer u tom periodu to je neophodno.

Na jugu je **Kojot**, jer je u tom periodu čoveku neophodna njegova izdržljivost.

Dok se na zapadu nalazi **Medved**, jak ali sa mekanim krznom i zimskim snom (period hibernacije). Znači potreba za odmorom, udobnošću ali sa već stečenim znanjem kako upotrebiti snagu, znanje i energiju.

Naša gošća nas je podsetila na pogrešno i veoma, u savremenom svetu, ukorenjeno verovanje i stav, da dok smo deca, a to je sve do skoro 20-25, ništa ne razumemo i ne treba da razumemo, onda nam predstoji

životna borba i sticanje pozicije i novca, a kada nam deca odrastu i odu, kada se penzionišemo, onda već nikome ne trebamo i nismo ni zašta.

Svaki korak, svaki dan i minut je podjednako važan, bio lep ili ružan jer je to ustvari naš život. Takođe nas je podsetila da pazimo na reči jer su veoma moćne, one nas mogu učiniti tužnim, besnim ili srećnim. Reči služe da se bolje razumemo, da se molimo, ohrabrimo i zahvalimo!

I dok smo pre odlaska naše gošće lupali u indijanske bubnjeve i za njom izgovarali reči koje nismo razumeli, reči stare

molitve, ja sam posmatrala lica oko sebe, sva su bila nasmejana i sigurna sam da nikom u tom trenutku i krugu nije bilo važno odakle je ko, koje vere je i koji jezik govori. To je bio jedan momenat kada nas je neko podsetio da smo i svi mi, a i da je sve podjednako važno, bilo lepo ili ružno, jednostavno mi smo u ciklusu.

Na kraju mi je Džamaa poklonila divne perle naprevljene u jednom rezervatu njenog naroda, iznenadila me je ali čini mi se da je ona bila još više iznenađena kada sam sa moje ruke skinula i njoj poklonila srebrni prsten kupljen u jednoj od Moskovskih crkava na kome piše "Bože spasi i sahrani me". Naš čutljiv Rus je iz džepa izvadio mali Sibirski instrument, nisam sigurna, mislim da ga u Srbiji zovemo drombulje (stavi se u usta i okida se) i odsvirao nam jednu sjanu melodiju, objasnio nam je (ja sam ga razumela, a i drugi jer su to

želeli) da neki od kanadskih "Prvih Naraoda" vode poreklo iz Sibira, jer su odatle prelazili na Kanadsko tlo.

Dragi naši čitaoci, nadam se da će ova priča svima pomoći i da će te se, kada vas okupiraju nesrećne misli setiti da je sve to u našem krugu i da mi u stavri koračamo svako prema svojoj strani sveta.

Slavica Popović